

Contractul de furnizare

Conf. univ. dr. Ioana Nely MILITARU

Academia de Studii Economice din București

Abstract

The supply operation is widely used among professionals, which is why it has imposed the regulation of the relations between them. The supply contract complements the provisions of the sales contract, concerning the effects of the contract, specifically the obligations of the parties: those of the supplier, namely the transfer of ownership of the supplied goods, delivery of goods and provision of services, bearing the risk of loss of the goods up until they are handed over, the warranty obligation for eviction, and the warranty obligation for the defects of the supplied goods, as well as those of the beneficiary, namely taking over the goods and paying the price of the products or services. An aspect that adds specificity to the supply contract is the possibility of subcontracting the supply, which, we believe, raises issues due to the lack of regulation regarding the possibility of changing the price by conventional means.

Keywords: supply, professional, supplier, beneficiary, price, subcontracting, defects, eviction

Termeni-cheie: furnizare, profesionist, furnizor, beneficiar, preț, subcontractare, vicii, evicțiune

Clasificare JEL: K12, K15

To cite this article: Ioana Nely Militaru, *Contractul de furnizare*, *CECCAR Business Review*, N° 6/2024, pp. 23-29, <http://dx.doi.org/10.37945/cbr.2024.06.03>

1. Definiție și reglementare

Contractul de furnizare este reglementat la art. 1.766-1.771 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit art. 1.766 alin. (1), „contractul de furnizare este acela prin care o parte, denumită **furnizor**, se obligă să transmită proprietatea asupra unei cantități determinate de bunuri și să le predea, la unul sau mai multe termene ulterioare încheierii contractului ori în mod continuu, sau să presteze anumite servicii, la unul sau mai multe termene ulterioare ori în mod continuu, iar cealaltă parte, denumită **beneficiar**, se obligă să preia bunurile sau să primească prestarea serviciilor și să plătească **prețul** lor”. Contractul de furnizare a fost reglementat la art. 3 din Codul comercial, care privea furniturile cu titlu de fapte de comerț. Astfel, potrivit dispozițiilor pct. 5 al acestui articol, erau calificate drept fapte de comerț „orice întreprinderi de furnituri”. Furnitura reprezenta un contract nenumit.

Contractul de furnizare completează dispozițiile contractului de vânzare și putem afirma că este o varietate a acestuia.

Prin reglementarea sa pentru prima dată în Codul civil, contractul de furnizare vine să răspundă într-o manieră generală raporturilor sociale și economice extrem de ample cu care se confruntă piața în prezent. Operațiunea de furnizare utilizată pe larg între profesioniști a impus reglementarea juridică a raporturilor dintre aceștia.

Furnizarea este folosită cu precădere în relațiile dintre profesioniști, respectiv în relațiile dintre un producător și un furnizor de materii prime și materiale, specifice activității întreprinderilor economice. În acest sens, producătorul încheie contracte de furnizare cu diferiți titulari de întreprinderi de distribuție angro sau en détail pentru a-și vinde produsele, mărfurile sau bunurile pe care le fabrică. În aceeași manieră procedează și prestatorii de servicii în temeiul contractului de furnitură. (<https://legeaz.net/dictionar-juridic/contract-furnizare-ncc>)

2. Condițiile de validitate a contractului de furnizare

Condițiile necesare vânzării (capacitate, consimțământ, obiect, cauză, forma contractului) sunt aplicabile și contractului de furnitură. În continuare ne vom opri asupra cerințelor speciale de validitate a acestui tip de contract.

Părțile contractului de furnizare sunt **furnizorul** și **beneficiarul**, care au calități asemănătoare cu părțile contractului de vânzare, **vânzătorul** și **cumpărătorul**.

Contractul de furnizare se încheie:

- fie între doi profesioniști, o parte în calitate de furnizor, cealaltă în calitate de beneficiar;
- fie între un profesionist, în calitate de furnizor, și o persoană fizică sau juridică, în calitate de beneficiar.

Furnizorul se obligă să dea și să predea bunurile (ca un vânzător) sau să presteze serviciile (ca un prestator de servicii), iar beneficiarul se obligă să preia bunurile sau să primească serviciile furnizate și să plătească prețul. (Popa, 2020, p. 285)

Ca **natură juridică**, contractul de furnizare este o varietate a contractului de vânzare, potrivit art. 1.771 din Codul civil, care prevede principiul aplicării dispozițiilor aferente vânzării pentru situațiile nereglementate de prevederile legale specifice contractului de furnizare.

În privința **obiectului** contractului de furnizare, acesta poate consta în două categorii principale de prestații, respectiv de a preda anumite bunuri sau de a presta anumite servicii, în conformitate cu art. 1.766 alin. (1) din Codul civil.

În cazul în care contractul de furnizare are ca obiect atât furnizarea de bunuri (obligație de a da, prin transmiterea proprietății asupra unor bunuri, și de a face, din perspectiva predării lor), cât și prestarea de servicii (obligație de a face), acesta va fi calificat în funcție de obligația caracteristică prin raport cu cea accesorie. Astfel:

- dacă furnizarea este obligația principală și prestarea de servicii este cea accesorie, contractul este de vânzare ca natură juridică;
- dacă prestarea de servicii este obligația principală și furnizarea este cea accesorie, contractul este de prestări de servicii ca natură juridică.

Bunurile livrate pot fi materiale (diverse produse, energie, gaz) sau imateriale, necorporale (semnal TV, internet etc.) (Piperea, 2014, p. 1800).

Din perspectiva beneficiarului, obiectul contractului este **prețul** pe care trebuie să îl plătească pentru produsele livrate și/sau serviciile prestate. Potrivit art. 1.768 din Codul civil, prețul poate fi stabilit:

- de părți, în cuprinsul contractului, deci convențional;
- prin lege, legal.

Prețul este legal pentru anumite categorii de produse sau servicii în cazul cărora legea poate stabili prețuri minimale, maximale ori fixe sau mecanisme de determinare a acestuia, în special pentru protecția consumatorilor, dar și în situații de monopol. Atunci când prevederea legală cu privire la preț sau la mecanismul determinării acestuia se modifică, se va aplica prețul sau mecanismul stabilit în contract, dacă prin lege nu se dispune altfel (Leaua, 2012, p. 138). În această ipoteză, fiecare dintre părțile contractante poate denunța contractul în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a legii, timp în care vor continua să aplice prețul inițial stabilit prin contract.

3. Caracterile juridice ale contractului de furnizare

Caracterile juridice ale contractului de furnizare sunt următoarele:

a) Este consensual. Codul civil nu prevede nicio condiție în ceea ce privește forma și proba sa. De altfel, art. 1.178 din această reglementare stipulează că un contract se încheie prin simplul acord de voințe al părților dacă legea nu impune o anumită formalitate pentru încheierea sa valabilă.

b) Este sinalagmatic. Obligațiile născute din contract sunt reciproce și interdependente. Ca și în cazul vânzării, furnizorul are obligația principală de a preda bunurile, iar beneficiarul, de a plăti prețul.

c) Este cu titlu oneros. Fiecare parte urmărește să-și procure un avantaj în schimbul obligațiilor asumate, potrivit art. 1.172 alin. (1) din Codul civil.

d) Este comutativ. La momentul încheierii sale, existența drepturilor și obligațiilor părților este certă, iar întinderea lor este determinată sau determinabilă. Cu alte cuvinte, încă din momentul negocierii și perfectării contractului de furnizare, ambele părți contractante cunosc întinderea obligațiilor ce le revin. (<https://legeaz.net/dictionar-juridic/contract-furnizare-ncc>)

e) Este cu executare succesivă. Predarea de produse sau prestarea de servicii se realizează eșalonat, în timp, sau în mod continuu. De asemenea, plata prețului se face fie înainte, fie după furnizarea produsului sau serviciului respectiv, deci tot eșalonat, în timp.

Caracterul de continuitate al contractului de furnizare rezultă din art. 1.767 din Codul civil, care prevede că transmiterea proprietății și predarea bunurilor se fac la unul sau mai multe termene ulterioare încheierii contractului ori în mod continuu. În schimb, vânzarea este un contract cu executare dintr-o dată, instantanee (*uno actu*).

f) Este translativ de proprietate. Bunurile predate și serviciile prestate trec în patrimoniul beneficiarului. Caracterul translativ al proprietății rezultă fără echivoc din Codul civil, care dispune următoarele:

✓ Prin contractul de furnizare, furnizorul se obligă să transmită proprietatea asupra unei cantități determinate de bunuri și să le predea (art. 1.766 alin. (1)).

✓ Proprietatea asupra bunurilor se transferă de la furnizor la beneficiar în momentul predării acestora (art. 1.767 alin. (1)).

Contractul de furnizare s-ar putea încheia și **într-o formă simplificată** – comandă urmată de acceptare –, forma scrisă fiind cerută *ad probationem* (Popa, 2020, p. 288; Prescure, 2012, p. 101).

4. Efectele contractului de furnizare. Obligațiile părților

4.1. Obligațiile furnizorului

Obligațiile furnizorului sunt următoarele:

a) Transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor furnizate (art. 1.767 din Codul civil)

Momentul transferului proprietății coincide cu cel al predării bunurilor către beneficiar. Regula este reglementată în mod expres la art. 1.767 alin. (1) din Codul civil, care prevede că proprietatea asupra bunurilor se transferă de la furnizor la beneficiar **în momentul predării lor**. Beneficiarul are obligația să preia bunurile la termenele și în condițiile stipulate în contract.

În cazul în care bunurile ce formează obiectul contractului de furnizare urmează să fie transportate prin intermediul căraușului, proprietatea se transferă de la furnizor către beneficiar tot în momentul predării lor, dar către transportator (coroborând prevederile alin. (1) și (3) ale art. 1.767 din Codul civil). Se poate însă conveni prin contract ca transferul proprietății să se realizeze odată cu plata prețului.

b) Predarea bunurilor sau prestarea serviciilor

Odată cu predarea bunurilor către beneficiar se transmite și proprietatea asupra acestora, care se realizează ulterior momentului încheierii contractului (spre deosebire de vânzare, în cazul căreia proprietatea se transmite

în momentul încheierii contractului), potrivit art. 1.766 alin. (1) din Codul civil, care prevede expres că predarea bunurilor ce formează obiectul furnizării se face la unul sau mai multe termene ulterioare încheierii contractului de furnizare.

De asemenea, este posibil ca furnizarea bunurilor să reclame anumite servicii auxiliare (spre exemplu, încărcarea acestora în mijlocul de transport, efectuarea anumitor formalități administrative sau fiscale, obținerea anumitor autorizații, avize ori aprobări, care pot fi efectuate tot de către furnizor), în condițiile art. 1.766 alin. (2) din Codul civil.

Codul civil nu prevede norme specifice cu privire la prestarea serviciilor, ceea ce înseamnă că stabilirea lor rămâne la aprecierea părților contractante.

c) Subcontractarea furnizării

Subcontractarea furnizării este reglementată de Codul civil ca posibilitate, în afara cazului în care contractul are caracter *intuitu personae*, adică atunci când furnizarea este încheiată în considerarea personală a furnizorului. Dacă natura contractului nu permite, furnizorul nu poate subcontracta predarea bunurilor sau prestarea serviciilor. Interdicția ca atare este prevăzută la art. 1.769 alin. (1) din Codul civil.

În cazul în care furnizorul nu-și execută obligația de livrare a bunurilor ce constituie obiectul furnizării, beneficiarul are următoarele posibilități:

- să invoce excepția de neexecutare și să refuze plata prețului;
- să ceară executarea în natură a contractului, potrivit art. 1.527 alin. (1) din Codul civil. Dreptul beneficiarului la executarea în natură a obligației de predare include și dreptul la repararea sau înlocuirea bunului, precum și orice alt mijloc pentru a remedia o executare defectuoasă, așa cum prevede art. 1.527 alin. (2) din Codul civil;
- să solicite rezoluțiunea vânzării cu daune-interese.

Între subfurnizor și beneficiar nu se stabilește niciun raport juridic, furnizorul rămânând obligat față de beneficiar și singurul responsabil pentru cantitatea și calitatea produselor sau serviciilor furnizate, având însă dreptul de regres contra subfurnizorului, în condițiile art. 1.770 din Codul civil (Popa, 2020, p. 290).

Ceea ce textul de lege nu prevede în cazul subcontractării este dacă furnizorul poate denunța contractul de furnizare ca urmare a modificării prețului. Literatura de specialitate a constatat existența următoarelor două situații (Popa, 2020, p. 290):

✓ Schimbarea prețului, la care face referire art. 1.768 alin. (2) din Codul civil, vizează doar schimbarea legală, și nu convențională. „Dacă în cursul executării contractului se modifică reglementarea legală a prețului sau mecanismului de determinare a acestuia, între părți va continua să se aplice prețul sau mecanismul de determinare a acestuia stabilit inițial în contract, dacă legea nu prevede expres contrariul.” Modificarea legală este impusă, spre exemplu, din rațiuni economice, statul modificând prețul la energie electrică, gaze, combustibili etc. Dacă prețul crește, beneficiarul plătește mai mult, ceea ce avantajează atât furnizorul, cât și subfurnizorul. Acest fapt îndreptățește beneficiarul să denunțe unilateral contractul. În cazul în care prețul scade, beneficiarul se vede în situația de a-i plăti mai puțin furnizorului. Se pune întrebarea dacă furnizorul va micșora prețul subfurnizorului sau dacă este obligat să plătească prețul stabilit inițial. Singura rezolvare a problemei ar fi dacă între furnizor și subfurnizor s-ar încheia un *contract de subfurnizare care să conțină o clauză de impreviziune*, potrivit art. 1.271 din Codul civil, sau să se recunoască aplicabilitatea principiului *resoluto iure dantis*, respectiv rezilierea contractului în cazul denunțării acestuia de către furnizor.

✓ Legiuitorul nu prevede posibilitatea modificării prețului stabilit pe cale convențională de către părți. Această situație poate să apară pe piața concurențială a unui alt furnizor de aceleași produse sau servicii, dar cu prețuri mai mici. Se pune întrebarea dacă beneficiarul unui contract de furnizare este îndreptățit să denunțe unilateral contractul inițial pentru a încheia un alt contract de furnizare la prețuri mai mici, cu un alt furnizor. O propunere a doctrinei menționate (Popa, 2020, p. 290) face referire la posibilitatea invocării principiului *eficienței economice imediate*, adică o denunțare eficientă a contractului care ar fi în măsură să justifice dreptul beneficiarului de a denunța unilateral contractul de furnizare încheiat în vederea încheierii unui alt contract

de furnizare, mai eficient. În dreptul anglo-saxon, principiul este denumit *the efficient breach of contract* (Popa, 2020, p. 290).

d) Suportarea riscului pieirii bunurilor până în momentul predării

Riscul pieirii bunurilor este suportat de furnizor până în momentul predării acestora deoarece transmiterea proprietății se realizează atunci când ele sunt predate, moment ulterior încheierii contractului.

e) Obligația de garanție contra evicțiunii

Furnizorul îi revine și obligația de garanție contra evicțiunii, în condițiile în care, potrivit art. 1.771 din Codul civil, dispozițiile contractului de furnizare se întregesc în mod corespunzător cu cele privitoare la contractul de vânzare.

f) Obligația de garanție contra viciilor bunurilor furnizate

În baza aceluiași principiu menționat anterior, al aplicării regulilor aferente vânzării, furnizorul are obligația de garanție contra viciilor bunurilor livrate beneficiarului. Prin urmare, furnizorul va răspunde atât pentru viciile ascunse, cât și pentru cele aparente descoperite de beneficiar cu prilejul livrării bunurilor, deoarece în majoritatea situațiilor furnizorul observă produsele, și implicit viciile aparente, cu prilejul livrării, adică în momentul în care sunt predate. (<https://legeaz.net/dictionar-juridic/contract-furnizare-ncc>)

Viciile ascunse trebuie aduse la cunoștința furnizorului în termen de două zile de la data descoperirii lor, caz în care, potrivit art. 1.710 alin. (1) din Codul civil, în temeiul garanțiilor contra viciilor, beneficiarul poate cere instanței:

- înlăturarea viciilor de către furnizor sau pe cheltuiala acestuia;
- înlocuirea bunurilor livrate cu bunuri de același fel, însă lipsite de vicii;
- reducerea corespunzătoare a prețului;
- rezoluțiunea furnizării.

4.2. Obligațiile beneficiarului

Obligațiile beneficiarului sunt următoarele:

a) Preluarea bunurilor

Potrivit art. 1.767 alin. (2) din Codul civil, preluarea bunurilor se face prin recepția de către beneficiar, ocazie cu care se identifică și se constată cantitatea și calitatea lor, consemnate într-un proces-verbal.

Preluarea bunurilor se face de la furnizor sau de la cărașul căruia furnizorul le-a predat în vederea transportului. Dacă furnizorul a subcontractat predarea bunurilor, preluarea va fi efectuată de la terțul furnizor subcontractant.

În cazul în care obiectul contractului de furnizare îl constituie prestarea de servicii se aplică aceleași reguli, adică beneficiarul se va îngriji de recepția acestora, prilej cu care le va identifica și le va constata calitatea.

b) Plata prețului produselor sau serviciilor

Beneficiarul este obligat la plata prețului produselor sau serviciilor de care a beneficiat. Prețul datorat este cel prevăzut în contract sau în lege, potrivit art. 1.768 alin. (1) din Codul civil.

Menționăm că, în materie de furnizare de utilități, prețul este stabilit prin acte normative (minim sau maxim) și poate fi diferit pentru consumatorii casnici față de cei profesionali.

Conform art. 1.768 alin. (2)-(3) din Codul civil, „dacă în cursul executării contractului se modifică reglementarea legală a prețului sau mecanismului de determinare a acestuia, între părți va continua să se aplice prețul sau mecanismul de determinare a acestuia stabilit inițial în contract, dacă legea nu prevede expres contrariul. Dacă legea prevede expres că prețul sau modalitatea de determinare pe care le stabilește se va aplica și contractelor în curs, fiecare dintre părți poate denunța contractul în 30 de zile de la data intrării în vigoare a legii. Pe durata celor 30 de zile, părțile vor aplica prețul stabilit prin contract.”

Părțile pot stabili în contract și alte drepturi și obligații.

5. Încetarea contractului de furnizare

Contractul de furnizare încetează prin (<https://legeaz.net/dictionar-juridic/contract-furnizare-ncc>):

- ajungerea la termen;
- denunțarea unilaterală dacă nu s-a stabilit un termen contractual;
- voința comună a părților privind încetarea;
- imposibilitatea materială sau juridică de furnizare sau de recepție a bunurilor;
- declanșarea procedurii de insolvență asupra uneia dintre părțile contractante etc.

6. Aplicații ale contractului de furnizare

Contractul de furnizare are numeroase aplicații, una dintre ele fiind prevăzută în Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Înscrisul electronic este asimilat **înscrișului sub semnătură privată** dacă i s-a încorporat, atașat sau asociat logic o semnătură electronică extinsă calificată, în anumite condiții, prevăzute la art. 4-8, 18 și 20 din Legea nr. 455/2001.

În principiu, orice contract, indiferent de natura acestuia, poate fi încheiat în formă electronică (Popa, 2020, p. 269).

Pentru încheierea unui contract în formă electronică este necesar mai întâi ca **persoana interesată** (orice persoană fizică sau juridică) să încheie un contract de furnizare de servicii informaționale cu un **furnizor de servicii al societății informaționale** (spre exemplu, un profesionist care are o pagină de internet – un website – prin intermediul căreia oferă spre vânzare cărți, cum ar fi o editură, sau o persoană fizică – un consumator – ce oferă spre vânzare o mașină de tuns iarba pe o pagină de internet pe care o deține un profesionist, adică prin intermediul lui, cum ar fi okazii.ro, profesionistul fiind și el un furnizor de servicii al societății informaționale) (Ungureanu, 2015, p. 162). După încheierea contractului de furnizare între furnizorul de servicii și destinatarul acestora, **se încheie contractul electronic propriu-zis, de vânzare și furnizare de servicii electronice**.

Prin urmare, **încheierea unui contract de vânzare electronică** presupune mai întâi **încheierea unui contract de furnizare de servicii electronice**, ulterior încheindu-se contractul electronic propriu-zis (spre exemplu, dacă un consumator român cumpără produse de la un magazin virtual, cum este H&M online sau Benvenuti online, mai întâi trebuie să aibă conexiune la internet, pe care o poate obține de la Telekom sau Vodafone, și apoi poate perfectă contractul de vânzare, prin intermediul acestei conexiuni) (Ungureanu, 2015, p. 165).

Majoritatea contractelor în formă electronică se încheie prin simpla manifestare de voință a aderentului prin apăsarea unei pictograme, și mai puțin prin utilizarea semnăturii electronice. Semnătura electronică este folosită în special la executarea unor contracte, și nu la încheierea lor (spre exemplu, medicii de familie scriu rețete electronice fiind obligați să folosească semnătura electronică, iar farmaciștii sunt nevoiți să dețină dispozitive de citire (decriptare) a acesteia). (Popa, 2020, p. 270)

O altă aplicație a contractului de furnizare din perspectiva reglementării este cea prevăzută în Legea nr. 241/2006 privind serviciul de alimentare cu apă și de canalizare, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Acest act normativ stabilește, conform art. 1, cadrul juridic unitar privind înființarea, organizarea, gestionarea, finanțarea, exploatarea, monitorizarea și controlul furnizării/prestării reglementate a serviciului public de alimentare cu apă și de canalizare al localităților.

O aplicație a contractului de furnizare la nivelul Uniunii Europene este prevăzută în Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale. Directiva se aplică oricărui contract în care un comerciant îi furnizează conținut digital sau servicii digitale consumatorului, iar acesta din urmă plătește sau se angajează să plătească un preț (Mănescu, 2022, p. 177).

Directiva se aplică de asemenea și atunci când consumatorul nu plătește un preț, dar oferă sau se angajează să furnizeze date cu caracter personal comerciantului, cu excepția cazului în care datele cu caracter personal

oferite sunt prelucrate numai în scopul furnizării conținutului digital sau a serviciului digital (Mănescu, 2020, p. 110) ori pentru ca acel comerciant să respecte cerințele legale. (<https://eur-lex.europa.eu/RO/legal-content/summary/contracts-for-the-supply-of-digital-content-and-digital-services.html>)

Considerăm că, atunci când discutăm despre conținut digital, piețe digitale și servicii digitale, trebuie avute în vedere și regulamentele europene intrate recent în vigoare, respectiv Regulamentul (UE) 2022/1925 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2022 privind piețele digitale și Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale (Mănescu, 2024, p. 291).

Acestea sunt doar câteva aplicații ale contractului de furnizare prezentate sintetic.

7. Concluzii

Operațiunea de furnizare este utilizată pe larg între profesioniști, motiv care a impus reglementarea raporturilor dintre aceștia. Contractul de furnizare vine să completeze dispozițiile contractului de vânzare, din perspectiva efectelor sale, adică a obligațiilor părților: cele ale furnizorului, respectiv transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor furnizate, predarea bunurilor sau prestarea serviciilor, suportarea riscului pieirii bunurilor până în momentul predării, obligația de garanție pentru evicțiune și obligația de garanție pentru viciile bunurilor furnizate, și cele ale beneficiarului, respectiv preluarea bunurilor și plata prețului produselor sau serviciilor.

Un aspect care dă specificitate contractului de furnizare este posibilitatea de subcontractare a furnizării, care considerăm că ridică probleme din punctul de vedere al nereglementării posibilității modificării prețului pe cale convențională.

Bibliografie

1. Leaua, C. (2012), *Dreptul afacerilor. Noțiuni generale de drept privat*, Editura Universul Juridic, București.
2. Mănescu, D.M. (2020), *Viața privată, datele personale și dreptul la informare, provocări ale zilelor noastre*, Pandectele Române, nr. 3, pp. 102-114.
3. Mănescu, D.M. (2022), *Contractele de vânzare de bunuri în lumina modificărilor introduse de Ordonanța de urgență nr. 140/2021*, Curierul fiscal, nr. 5, pp. 176-179.
4. Mănescu, D.M. (2024), *Legislation Comment: Considerations on the Digital Markets Act, the Way to a Fair and Open Digital Environment*, European Business Law Review, vol. 35, nr. 2, pp. 289-304, <https://doi.org/10.54648/eulr2024019>.
5. Militaru, I.N. (2023), *Dreptul afacerilor. Elemente de drept societar*, ediția a IV-a, Editura CECCAR, București.
6. Piperea, G. (2014), *Contractul de furnizare*, în Baiaș, F.A., Chelaru, E., Constantinovici, R., Macovei, I. (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, ediția a II-a, Editura CH Beck, București.
7. Popa, I. (2020), *Contracte civile. De la teorie la practică*, Editura Universul Juridic, București.
8. Prescure, T. (2012), *Curs de contracte civile conform noului Cod civil*, Editura Hamangiu, București.
9. Ungureanu, C.T. (2015), *Contractul electronic*, Dreptul, nr. 9, pp. 163-164.
10. Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial nr. 505/15.07.2011, cu modificările și completările ulterioare.
11. <https://eur-lex.europa.eu/RO/legal-content/summary/contracts-for-the-supply-of-digital-content-and-digital-services.html>
12. <https://legeaz.net/dictionar-juridic/contract-furnizare-ncc>

☞ Textul acestui articol este preluat din lucrarea *Dreptul afacerilor. Elemente de drept societar*, ediția a IV-a, revizuită și adăugită, autor Ioana Nely Militaru, apărută la Editura CECCAR în anul 2023, și actualizat.